

Αγωγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Van Balkom Non-Ferro Scheiding BV, που ασκήθηκε στις 23 Απριλίου 1997

(Υπόθεση C-156/97)

(97/C 212/17)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους H. Van Lier και G. zur Hausen, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της νομικής υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 23 Απριλίου 1997, αγωγή κατά της Van Balkom Non-Ferro Scheiding BV.

Η ενάγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να υποχρεώσει την εναγομένη να καταβάλει στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ποσό 251 649 Ecu, προσαυξημένο με τους τόκους που οφείλονται από την 1η Ιουλίου 1991 με τα επιτόκια που δημοσιεύονται την πρώτη εργάσιμη κάθε μήνα, τα οποία και εφαρμόζει το ευρωπαϊκό ταμείο νομισματικής συνεργασίας για τις συναλλαγές του σε Ecu, καθώς και τους τόκους υπερημερίας που οφείλονται από την 1η Μαΐου 1995 με επιτόκιο 4% επί 251 649 Ecu·
2. να καταδικάσει την εναγομένη στα δικαστικά έξοδα.

Βάση της αγωγής και κύρια επιχειρήματα

Η αγωγή στηρίζεται στη σύμβαση BM 488/88 DE-NL, την οποία συνήψαν τα μέρη στις 4 Δεκεμβρίου 1990. Κατά το άρθρο 13 της συμβάσεως αυτής, τα συμβαλλόμενα μέρη συνομολογούν ότι κάθε ενδεχόμενη διαφορά ως προς το κύρος, την ερμηνεία και την εφαρμογή της συμβάσεως θα υποβάλλεται στην κρίση του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Η Επιτροπή αποφάσισε να καταγγείλει, κατά το γερμανικό δίκαιο, τη σύμβαση λόγω μη εκτελέσεως από την εναγομένη.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε με διάταξη της 24ης Οκτωβρίου 1996 το Corte Suprema di Cassazione στο πλαίσιο της εκκρεμούς ενώπιόν του διαφοράς μεταξύ Società Trasporti Castelletti Spedizioni Internazionali SpA και Hugo Trumphy SpA

(Υπόθεση C-159/97)

(97/C 212/18)

Με διάταξη της 24ης Οκτωβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 25 Απριλίου 1997, το Corte Suprema di Cassazione υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Società Trasporti Castelletti Spedizioni Internazionali SpA και Hugo Trumphy SpA, τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

- α) το πρώτο ερώτημα που πρέπει να υποβληθεί στο Δικαστήριο είναι το ακόλουθο. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όσον αφορά την αρχική διατύπωση του άρθρου 17⁽¹⁾, απαιτείται — μέσω των προϋποθέσεων που προβλέπει η εν λόγω διάταξη σχετικά με την εγκυρότητα της ρήτηρας περί διεθνούς δικαιοδοσίας — να βεβαιώνεται και προστατεύεται η πραγματική βούληση των μερών, σε σχέση με τη συμφωνία περί παρεκτάσεως, και τούτο ακόμη και σε περίπτωση αναγνώρισεως της εγκυρότητας της ρήτηρας, εφόσον η φορτωτική που την περιλαμβάνει εμπίπτει στο

πλαίσιο των τακτικών εμπορικών σχέσεων μεταξύ των μερών και αποδεικνύεται ότι οι εν λόγω σχέσεις διέπονται από τους γενικούς όρους (ήδη καθιερωμένους από έναν των συμβαλλομένων και συγκεκριμένα από τον μεταφορέα) που περιλαμβάνουν και τη ρήτρα αυτή [πρβλ. απόφαση της 19ης Ιουνίου 1984 στην υπόθεση 71/83⁽²⁾, όπου παρατίθενται και οι προγενέστερες αποφάσεις, στα πλαίσια των οποίων υπογραμμίζεται ο επιτακτικός χαρακτήρας που ενέχει το στοιχείο της σαφούς και ακριβούς εκδηλώσεως της συναίνεσεως των μερών].

Πλην όμως, ενόψει της προσθήκης στη νέα απόδοση της εν λόγω διατάξεως ενός στοιχείου όπως είναι *οι συνήθειες*, το οποίο ενέχει «κανονιστικό» χαρακτήρα (και υπό την έννοια αυτή αποσυνδεδεμένο από τη βούληση των μερών, τουλάχιστον σε σχέση με την υπό κρίση σύμβαση), τίθεται το ερώτημα, αν, σε σχέση με την πάγια επανάληψη (για όλες τις σχέσεις που είναι παρεμφερείς προς εκείνη της υπό κρίση υποθέσεως) της ρήτηρας περί παρεκτάσεως της διεθνούς δικαιοδοσίας, αρκεί να απαιτείται η (πραγματική) γνώση ή αν μπορεί να πρόκειται και για μη γνώση, οφειλόμενη, όμως, σε εξ υπαιτιότητας και ασύγγνωστη άγνοια. Τίθεται δηλαδή το ερώτημα αν δεν είναι πλέον αναγκαία η επιβεβαίωση της βουλήσεως των μερών, μολονότι το άρθρο 17 κάνει χρήση του όρου «καταρτίζεται», γεγονός το οποίο ανάγεται στην εκδήλωση της βουλήσεως και συνακόλουθα στα «συναλλακτικά» ήθη (ρήτρα περί συνηθειών).

- β) το δεύτερο ερώτημα αφορά τη σημασία της εκφράσεως «τύπος ανταποκρινόμενος» υπό διάφορες επόψεις. Η πρώτη πτυχή αφορά τη μορφή υπό την οποία διατυπώνεται η ρήτρα, αν δηλαδή πρέπει κατ' ανάγκη να περιλαμβάνεται σε έντυπο υπογεγραμμένο από το μέρος που την προκατήρτισε, πράγμα που σημαίνει ότι εξέφρασε την πρόθεσή του να κάνει χρήση της, μέσω — για παράδειγμα — της υπογραφής της φορτωτικής, συνυπονομένης από ειδική αναφορά σε ρήτρα παραπέμπουσα στην αντίτοιχη περί απονομής αποκλειστικής διεθνούς δικαιοδοσίας, έστω και ελλείψει ανάλογης υπογραφής από τον αντισυμβαλλόμενο (φορτωτή).

Η δεύτερη πτυχή αφορά τη διαπίστωση αν είναι αναγκαίο η περί δικαιοδοσίας ρήτρα να έχει αυτοτελή χαρακτηρισμό στο πλαίσιο του συνόλου των διατάξεων της συμβάσεως ή αν, αντίθετα, αρκεί (και τούτο άσχετα από τους σκοπούς της εγκυρότητας της ρήτηρας) να έχει ενταχθεί σε μία από τις πολυάριθμες άλλες ρήτρες που έχουν συμπεριληφθεί προκειμένου να ρυθμιστούν όλα τα ποικίλα ζητήματα που άπτονται του περιεχομένου και των εννόμων συνεπειών της συμβάσεως περί μεταφοράς.

Η τρίτη πτυχή αφορά τη γλώσσα στην οποία είναι διατυπωμένη η ρήτρα, αν δηλαδή πρέπει κατ' ανάγκη να υπάρχει κάποια σχέση με την ιθαγένεια των συμβαλλομένων μερών ή αν, αντίθετα, αρκεί να πρόκειται για γλώσσα που χρησιμοποιείται κατά κανόνα στο διεθνές εμπόριο·

- γ) το τρίτο ερώτημα αφορά το σημείο αν το υποδειχθέν δικαστήριο πρέπει να έχει οποιαδήποτε σχέση με την ιθαγένεια ή/και την κατοικία των υποκειμένων δικαίου που συνήψαν τη σύμβαση ή με τους τρόπους εκτελέσεως ή/και συνάψεως της συμβάσεως, προκειμένου να τηρείται η επιταγή ότι πρέπει να πρόκειται για δικαστή συμβαλλομένου κράτους, ή αν, αντίθετα, αρκεί η τελευταία αυτή προϋπόθεση, χωρίς οποιαδήποτε άλλη σύνδεση προς την ουσία της σχέσεως·